

Ніна Когут

В місті купували кукурудзу, щоб привезти і спасти свою родину. І міліція то забирала. Одна дівчина так плакала. Я прийшла, зачала: - Як то може бути? Чому? Тож її, вона купила то. Чому у неї забирають?" Тато каже - "Мусиш мовчати. Нічого не говорити, бо стіни мають вуха і очі." І каже - "Ми всі можемо через тебе поїхати, вивезуть нас на Сибір." І в той час їхав грузовик і збирав трупи людей. І ці трупи деякі були худі, такі, що шкіра і кості. А другі були так повні. І я чую що говорять що вони з голоду вмирають. А я кажу - "Як вони можуть з голоду вмирати, як вони такі грубі, і той." Мама каже: -"Я не знаю чому, але певно водою наливаються, чи щось." І в той час вони накривали брезентом той грузовик, що вони склали ці трупи. Як я приїхала в 50-му році, уже мешкала в цій хаті, де я тепер мешкаю. І стояла біля вікна і тоді тут сміття збирали - теж у грузовики. І так я не звертала на то увагу. А одного дня, як стояла, а мій хлопчик мав тоді рочок. І він зачав ходити. І на канапі ходив перед вікном. І я зачала трястись. І мій чоловік каже: - "Що сталось? Ти захворіла?" Я кажу - "Ні. Мені пригадалось, як то я була мала і був голод, і люди падали, і їх збирали, кидали на ці грузовики. А тоді брезентом накривали." І так само то сміття тут накривали.